

BOGOLJU B

VTUJINI

Štev. 16., Leto II.

Nedelja, 19. oktobra 1947.

OB MISIJONSKI NEDELJI

"Lačen sem bil in mi niste dali jesti" bo Jezus kot sodnik govoril na sodnji dan tistim, ki niso imeli nobenega usmiljenja za telesno revščino drugih ljudi in radi tega jih bo zavrgel.

Jé pa še hujša lakota kot je telesna. Lakota ubogih duš, ki prave vere ne poznajo. Silne milijarde takih duš stegujejo roke in prosijo dušnega kruha, prave vere. Koliko takih prošenj je za=stonj, ker trkajo na mizla, neusmiljena srca.

Kako pravi Jezus v priliki o neusmiljenem hlapcu? "Hu=dobni hlapec, ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil, ali nisi bil tudi ti dolžan, usmiliti se svojega schlapca, kakor sem se tudi jaz tebe usmilil?"

Koliko smo mi takega usmiljenja pokazali do ubogih, ne=vernih poganov? Če ga nismo, potem ne pričakujemo mi sami usmiljenja od Boga, ker le usmiljeni bodo usmiljenje dosegali.

Bog nam je dal dar prave vere. Pa ne le zato, da bi ga sebično ohranili zase. Dolžni smo pomagati do prave vere drugim.

Če bi imeli pravo ljubezen do Boga, bi nas ta kar gnala, da bi zanj pridobili čim več duš, ki bi ga ljubile in častile. Če tega ni, potem je to znak, da je naša vera in ljubezen ledena in samo v besedah.

Kako pomagati, izkazovati usmiljenje tem najbolj bednim? Molitev je najmočnejše sredstvo tudi tukaj in tega zmore vsak od otroka do starčka. Trpljenje in žrtve so pred Bogom dragulji, ki odkupijo iz sužnosti satanove silno veliko duš. Tudi zato imamo pri=like vsak dan več kot preveč, le porabimo jo. Dar uboge svetopi=semske vdove je bil Jezusu najbolj všeč, čeprav je najmanj dala. Od svojega uboštva darujemo radi za misijone, morda bodo naši ubožni darovi od Boga posebej blagoslovljeni za pogane, gotovo pa za nas.

Misijska nedelja naj bo za nas opomin in izpraševanje vesti, če smo storili svojo dolžnost. Misijsko delo je toplomer krščanstva in toplomer prave ljubezni do Boga. Naj ta toplomer pri nas pokaže polno zdravje naše vere, polnost spoznanja, da je na svetu največ vredno delo za duše. Naš misijonski škof Baraga naj nam bo v tem vzor, vodnik in če so pomanjkljivosti, priprošnjik, da jih odstranimo.

IZ ŽIVLJENJA DO MISIJONIH

Sadovi ljubezni.

Med kitajskimi begunci, ki so dobili zavetje v begunskem taborišču misijonarjev v Amoy, je bil tudi Cheng Tzuyu, ki je bil daleč na okoli znan kot protiverski pisatelj. Tu je imel poldrugo leto časa in priložnosti opazovati neutrudno gorečnost in požrtvo=valno nesebično ljubezen misijonarjev. Potem je prestopil v katoliško Cerkev. Njegovo spreobrnjenje je bilo v kitajskih krogih, zlasti med izo=

braženstvom v veliko zgledovanje. Istočasno je obljubil, da bo v bodoče posvetil svoje pisateljevanje širjenju vere, katero je prej preganjal.

Ljubezen misijonarjev jo je ganila.

Iz Taminga v provinci Copeh na Kitajskem poročajo v juniju 1939.: Ob začetku sovražnosti je morala bežati na jug tudi tajnica apelacijskega sodišča v Tamingu, ki je bila Mohamedanka. Po prizadevanju apostolskega vikarja Msgr. Calza iz Chenahowa je bila deležna v vseh misijonih prijaznega sprejema. Nazadnje so se begunci le mogli prebiti skozi bojne črte in spet vrniti domov. Ko so prišli v Taming, je ta tajnica zaprosila apostolskega prefekta Msgr. Szarvasa S.J., naj jo takoj vzame v vrste katehumenov. Zanimiva je utemeljitev: "Na svojem begu sem videla misijonarje pri delu. Njih ne sebičnost in dobrotljiva ljubezen do ljudstva me je zagrabila in čutila sem, da moram postati katoličanka." Na misijonarjevo vprašanje, če se nima bati od močeve strani kakih težav, je rekla: "Na Kitajskem imamo svobodo vere. Moj mož bo začasno še ostal musliman, ko se bom jaz dala krstiti. Do sedaj sem vedno molila pravega boga, nikoli malikov, tako sem bila vedno bliže pravi veri, kakor moji nesrečni bratje v poganstvu." V mladi apostolski prefekturi Taming, kjer delujejo madjarski jezuiti, gre delo za spreobrnjenje zelo dobro naprej.

Kakšno bitje je to?

Najgotovejša pot do vere so dela ljubezni vernikov. To se posebno vidi v misijonih. Zlasti telesna dela usmiljenja se poganom zde nekaj neverjetnega - čudež.

Sodelavec p. Mehingerja, ki je ustanovil zavetišče za gobavce v Mandelay, je šel nekoč po cestah tega mesta in iskal gobavce.

Prišel je do krasne hiše, iz katere odprtih oken je donelo petje in smeh veselih ljudi. Stopil je bliže in videl v nekem temnem kotu na kupu gnile slame ležati človeško postavo: gobavca, strašno iznakaženega od umazanosti in gnilih turrov. Misijonar si je mislil, da je to gotovo kak suženj. Pa ne, bil je oče otrok, ki so se tam zraven veselili. Na pol mrtev je zaprosil za peščico riža. Že 30 ur ni nič jedel. Misijonar ga je vzel s seboj v zavetišče za gobavce, mu očistil rane umazanosti in črvov in mu dal jesti in piti. "Kakšno bitje si ti", je jecljal bolnik, "da me neguješ s tako ljubeznijo, ko me še lastni otroci puščajo v taki bedi? Zakaj tako delaš?" Misijonar mu je govoril o svoji veri in božjem Sinu. Začuden je rekel bolnik: "Uči tudi mene te vere, pomagaj tudi meni v nebesa." - Tako pomaga krščanska ljubezen poganom v nebesa.

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM PO TUJINI

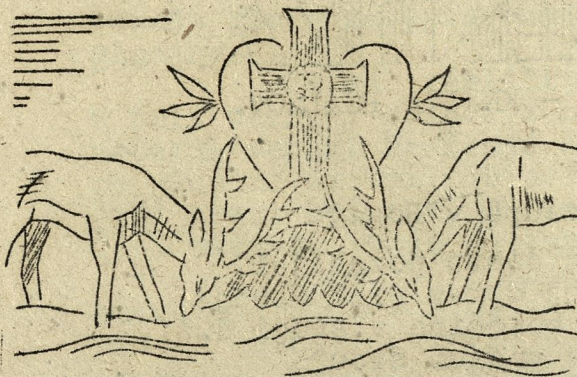
Nedeljski počitek - nedeljski premislek.

"Kakršna nedelja, tako življenje, kakršno življenje, taka smrt." To pravilo velja za življenje kristjana. Morda glede nedeljskega počitka ne vidimo toliko slabih zgledov, kakor zaradi nedeljske maše. Počivajo že ljudje - ker je pač prijetno. Seveda jih potem vsaka količkaj večja komist pripravi da nedeljskega dela. Slišali smo doma, slišimo tukaj: "Či ne da nič, kaj pa imaš, če ne de=

laš, če hodiš k maši?" To so vprašanja materialista, ki dejansko vsaj tako živi kot, da nima duše. - Nedelja pa je dan Gospodov - ta pečat mu daje zlasti nedeljska maša - in je dan naše duše; zato naj telo počiva, da bi se duša mogla mirno posvetiti samo sebi. Nedeljski počitek naj ne bo prazno brezdelje, ampak naj bo nedeljski premislek. Naj dobi telo svoje, pa tudi duša potrebuje svoje. V zvezi z nedeljsko pridigo in branjem, n.pr. "Bogoljub v tujini", "Nedelja", si dolocči, moj dragi sotrpin, nekaj mirnega časa, ko lahko v nedeljo mirno premisliš sam sebe. Ne beži sam pred soboj v bučno zabavo, ne zatiskaj oči pred svojo notranjostjo. Odgovori si na taka in podobna vprašanja: Kako in kam gre moje življenje? Sem zvest Bogu, Cerkvi, domačin, jeziku, običajem? Kako in v čem se moram še poboljšati, da bo svetil moj zgled kot luč pred ljudmi? - Blagor ti, če si moreš odgovoriti, da vsaj v velikih stvarih nisi nezvest postal! Zahvali Boga in prosí Ga za pomoč in nikar se ne prevzemi ter drzno ne obsojaj onih, ki se opotekajo in padajo, da se še sam ne spotakneš! - Morda pa so to zate priča vprašanja, ko si moraš v odgovor reči: Če kako sem mogel tako zdrkniti s prave poti? Da me je mogel slab zgled tako zapeljati! Težka borba za obstanek se je sprevrgla v divji gon za dobičkom - naj bo pošten ali ne?! Propadam bolj in bolj, ker se pogrezam v nečistost! Melodušnost in slabotarišija mi ubijata vero in jemljeta zaupanje v Boga in vse ljudi! Nič več ne obvladam življenja, kar postim, naj gre kamor hoče! Kako, da morem kar tja v dan živeti brez misli, brez načrta! - "Hočem se dvigniti in iti k očetu," je dejal izgubljeni sin. "Opravil bom spoved in postal drug človek," tako skleni ti. Nedeljski počitek naj bo nedeljski premislek: nedelja naj bo dan duše, ko vstane vedno znova; ne smemo obležati poleg poto, ampak vstajati in romati naprej - do cilja - ki je vedno bližje in je tako lep: ka=kršna nedelja, taka smrt in - večnost.

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Marija pod križem.

Pod križem je darovala nebeškemu Očetu svojega božjega Sina in svoje brichosti. Ona je žrtev s Kristusom in njene bolečine in žrtve so resnično zaslužene. Marijino zaslužnje se razteza na vse človeštvo. Zasluge pa se merijo po odličnosti osebe. In ne smemo pozabiti, da je Marijino soodreševanje edinstveno: uradno in splošno. To je odreševanje nove Eve.

Preden je Kristus umrl, jo je proglasil za našo mater. "Glej, tvoja mati", je rekel sv. Janezu, ki je zastopal pod križem - kakor uči vse ustno izročilo - ves človeški rod. Ona je resnično mati naših duš, ker je deležna z vso svojo dušo velike žrtve, ki nam prinaša odpuščenje Očeta. Mi smo torej odkupljeni s krvjo Sina in z žrtvami in solzami Matere. Ona je soodrešiteljica z Jezusom, zato je za nas posrednica pri studencu milosti. Pri ustvarjanju novih božjih otrok, je Ona soudeležena z vsem svojim materinskim srcem.

Delo Matere.

Marija nam je dala nadnaravno življenje, zato nas ne more zapustiti. Njena vloga matere se ne more nehati že tedaj, ko nam jo

je Jezus dal za Mater.

Vloga matere ni samo v tem, da daje življenje, marveč ga mora tudi varovati in razvijati. Mati božja mora torej čuti nad restjo našega nadnaravnega življenja. "Vsi izvoljeni so na tem svetu skriti v naročju Presvete device, kjer jih čuva, hrani, vzdržuje in krepi dobra Mati. Ona jih je spočela za slavo po smrti." (Sv. Grignon Motforsi).

"Resnično je - pravi Bossuet - in bo vedno res: ko smo prejeli po Mariji glavno počelo milosti, smo s tem po njenem posredovanju prejeli vse, kar je potrebno za krščansko življenje. V skrivnosti učlovečenja nam je bila podarjena njena materinska ljubezen; in s to materinsko ljubeznijo nas bo še vedno objemala."

In ker se naše nadnaravno življenje razvija pod vplivom milosti, moramo sklepati, da za vsako milost posreduje Marija.

Kakor na Kalvariji daruje Marija tudi v nebesih Očetu svojega ljubega Sina. Ona pozna vse naše duhovne potrebe in njeno materino Srce nam hoče pomagati, Ona moli za vsakega izmed nas in nam tako ohranja milost odrešenja. "Ona čuje nad nami - pravi Pij X. - in dela ter neumorno prosi, da bi število izvoljenih doseglo svojo polnost." Ona je v resnici vsemogočna priprošnjica.

Znana je obljuba sv. Terezije Deteta Jezusa. "V nebesih bom delala dobro za zemljo!" "Iz nebes bom trosila dobrote na zemljo." Marija že stoletja uresničuje ta program. Vse milosti, ki jih dobimo pridejo preko njenih materinskih rok.

Papež Leon XIII. je z vso svojo avtoriteto zapisal: "Vse milosti, dane človeštvu prihajajo po treh popolnoma urejenih stopnjah: "Bog jih daje Kristusu, Kristus jih izroča Presveti Devici in po Marijinih rokah jih prejemo mi." Pij X. pravi, da je Marija najvišji minister pri delitvi milosti. Na isti nauk nas spominja papež Pij XI. z okrožnico Ingraviscientibus malis, ki jo je izdal 29. septembra 1937.: "Vse, kar imamo, prihaja od vsemogočnega Boga po rokah Marijinih."

Marija je v resnici Mati milosti božje, ker je s Kristusom sodelovala pri odrešenju in ker sodeluje še sedaj pri delitvi milosti. "Torej - pravi Leon XIII. - h Kristusu pridemo po Mariji, naši Materi, kakor pridemo po Sinu božjemu k veličastvu Očeta."

IZ MOLITVENILA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 12.

(Tožba pravičnega, ki zaupa v Boga)

Doklej, Gospod, me boš čisto pozabljal?
Doklej boš skrival svoj obraz pred menoj?
Doklej bom premleval bolečine v svoji duši,
vse dni žalost nosil v svojem srcu?
Ozri se, usliši me, Gospod, moj Bog! -

Razsvetli moje oči, da ne zaspim v smrti,
da ne poreče moj sovražnik: "Premagal sem ga";
naj se ne vesele moji nasprotniki, ko bi propadel:
saj sem se zanašal na tvoje usmiljenje.
Naj se moje srce raduje tvoje pomoči;
prpevam naj Gospodu, ki mi vsega dobrega daje.

Psalm 13.

(Vse se je pokvarilo - vse trpi za kazen)

Norec govori sam pri sebi: "Ni Boga".
 Pokvarili so se ljudje, strašne stvari počenjajo;
 ni ga, ki bi delal dobro.
 Gospod z nebes gleda na človeški rod,
 da bi videl, ali je kdo, ki ima pamet, da išče Boga.
 Vsi skupaj so zablodili, pokvarili so se;
 ni ga, ki bi delal dobro, kar nikogar ni. -

Kaj se ne bodo spametovali vsi ti, ki delajo krivico,
 ki požirajo moje ljudstvo kot bi jedli kruh?
 Gospoda ne-kličejo -
 pa nekdo bodo v stnehu trepetali,
 zakaj Gospod je na strani pravičnih.
 Načrte ubogega hočete zmešati;
 ali Gospod je njegovo zavetje.
 O, naj bi Izraelu prišla rešitev iz Siona!
 Ko bo obrnil Gospod usodo svojega ljudstva,
 se bo radoval Jakob, se veselil Izrael!

LUČ NA POTI DOMOV

(Naslednje.)

Gosji pastir teče s obema proti ribniku. Preganjano dekle se boječe stiska k svojemu varuhu. Že so pri ribniku. Bleščeči odsev večerne zarje oči skoro slepi. Krištof prime svoje dekle in skoči z njo na rešilni splav... Odrineta od kraja in že se peljeta naprej med vodne rože.

"Mirko", še enkrat pokliče Krištof fantka "če bi se midva morda več ne vrnila, povej, da je Lavretka v Krištofovem varstvu!"

Fant obstoji, kot bi ga zadela strela... "Krištof?" Brez besede gleda za splavom, na katerem se oba peljeta preko pordečele gladine...

Že se zaslišijo tuji glasovi. Lavretka stoji na splavu v beli volneni obleki, z modro naramno ruto se nalahno poigrava večerni veter. Naslanja se na Krištofa, ki krepko udarja z veslom po gladini in vodi splav v temni zaliv, kjer se jim v pragozdu jelš obeta rešitev. Ob veslu se trgajo vodne rože in v svetli belini plavajo dalje po jezerski gladini.

Glasovi bližajočih se Švedov vedno bližje udarjajo na pastirčkova ušesa. Zlaj mora tudi že on gledati, kako se bo rešil. Tam ob obrežju rastejo košata drevesa. Urno kot veverica spleza na eno od njih in se skrije v vrhu v košatem vejevju. Še vedno ne more razumeti. "Krištof je?... No, če je on, potem mi je vse jasno!" Zmedeno gleda za obema, kako urno drsita preko vodne gladine. Pri tem opazi belo Lavretkino obleko. "Moj Bog, to bi jo lahko izdalo!" Rad bi ju poklical, pa sta že predaleč. Se za kakih dvajset splavovih dolžin pa bosta že v gostem grmovju in rešena...

Lavretka stoji na splavu in preplašena gleda proti gradu. Na njegovih oknih se poigrava večerna zarja. Tudi orožje bližajočih se Švedov se bliska bližje in bližje.

"K tlom se skloni, otrok..." ji šepne Krištof. Lavretka počene h Krištofovim nogam; tudi Krištof sam zdrkne na kolena in tako poriva splav proti gošči.

"Krištof", ihti Lavretka "ali misliš, da se bova morala ločiti zdaj, ko sva bila šele komaj tri ure skupaj? Kaj bodo z menoj naredili Švedi?"

"Lavretka, nebesa moja", ji šepeta Krištof "ne boj se, ne pustim te, dokler bo le še kapljica krvi v meni."

"Poglej, Krištof, Mati Božja naju je spet pripeljala skupaj... čemu ... zakaj naj naju zdaj spet loči smrt?"...

"Le nikar ne bodi žalostna, draga... saj smrt ne loči... ampak združuje, kar spada skupaj! Zakaj obupuješ? Saj naju Švedi vendar še niso opazili... in poglej, saj sva vendar že v zavetju med jelšami.

Lavretka olajšano vzdihne in gorko stisne Krištofu roko.

"Si sedaj mirna, ti moj dragi jabolčni cvet?"

"Saj sem vendar pri tebi!" zašepeče zaupno in srečno.

Vendar še nista bila popolnoma med jelšami, ko se je že pokazal na obrežju prvi švedski vojak, Z dolgim drogom je suval po vodi, kot bi nekaj iskal. Kmalu za njim je prišlo pet drugih, kmalu jih je bilo deset, dvajset. Z drogov in sulicami so dregali po vodi med rožami in glasno govorili v tujem jeziku.

Krištof in Lavretka sta na splavu v zalivu naslonjena drug na drugega opazovala njih početje. Preko gladine so jima prihajali na ušesa tuji glasovi. Krištof jih je razumel.

(Dalje prihodnjič.)

MISIJONSKA FRONTA

Tudi danes je na misijonski fronti živahno, morda še nikdar ni bilo tako hudega boja. Mnogi narodi stojijo pred velikimi vprašanji, pred najvažnejšo odločitvijo: v luč krščanstva ali pa strmoglaviti še globlje v temni prepad zmot in pregreh, še bolj se odmakniti od Resnice. Kdo jim bo prav svetoval in jih obrnil h Kristusu? Kje je tisti junak, ki bo zadal na Kitajski, Japonski, Indiji smrtni udarec malikom? Človeško delo in trud sta tu brezuspešna, le Bog more pomagati, se večkrat tolažijo "dobri" katoličani. Prav zares niti ena duša bi brez božje pomoči ne našla Očeta. Pa vendar! Zakaj Bog ni potem dal še vsem poganom milost spreobrnjenja. Tako strašne številke, toliko milijonov je še izven Cerkve. Zdi se, da je Cerkev le velik otok med morjem poganstva. Nerazumljivo, ko vendar Kristus želi, da bi bil čimprej en hlev in en pastir. - O, predragi brat, predraga sestra! Kristus čaka nate. Brez tvojega, čeprav le človeškega sodelovanja ne bo razdeljeval milosti. Globoko premisli resnico: ud Kristusovega skripnostnega telesa Cerkve, sem. Udje morajo skrbeti, da telo raste, se krepi. Če je en ud nesposoben za delo, trpi vse telo. Torej: če se tebi ne ljubi moliti, trpeti za uspeh misijonskega dela, od svoje strani ne boš ničesar doprinesel za rast Cerkve. Oškodoval jo boš za neprecenljivo vrednost duš, ki so bile dodeljene tebi, da jih rešiš.

"DELATI ZA TO, DA SE BOŽJE KRALJESTVO ŠIRI, JE SVETA DOLŽNOST VSAKOGR, KI GA JE KRISTUSOVA MILOST REŠILA SATANOVEGA SUŽENJSTVA IN GA S SV. KRSTOM NAREDILA ZA DRŽAVIJANA NJEGOVEGA KRALJESTVA."

(PIJ XII.)

"NI TREBA OBŠIRNO GOVORITI O TEM, KAKO DALEČ SO OD LJUBEZNI, S KATERO MOREMO LJUBITI BOGA IN VSE LJUDI, ONI VERNIKI, KI PRAV NIČ NE SKRBE ZA DRUGE, KI SE NESREČNO TAVAJO IZVEN KRISTUSOVEGA HLEVA."

(PIJ XI.)

CERKEV PRED SVETOVNO REVOLUCIJO

(Nadaljevanje.)

III. R e š i t e v .

Pozitivna rešitev.

Ni se mogoče izogniti problemu ali rešitvi. Izogniti se vprašanju ni nobena rešitev.

Vsi morajo hoditi na delo. Vsi so poklicani, da se poročijo. Vsi bodo delavci, očetje in matere bodočih družin. To je njihova od Previdnosti določena naloga, v njej morajo najti svojo srečo, svoj razvoj, svoj ponos, svojo veličino: biti sodelavci božji in Kristusovi pri delu in po njem, v družini in po njej. To je njihova neposredna in prva naloga, njihov smisel življenja, njihov način izvrševanja božje volje, utrditi božje kraljestvo "na zemlji kot v nebesih".

Osebna rešitev.

Za to pozitivno rešitev jih ne more nihče nadomestiti. Pogosto pravim svojim sobratom: "Mi se ne moremo spoznati z mladim dekletom in jo namesto njih obiskovati." In kar ne moremo storiti v čustvenem in družinskem področju, ne moremo storiti tudi v nobenem drugem pogledu.

Svobodno in hoteno z osebnim prepričanjem morajo sami odgovoriti na božji klic. Ne z "žalibog", ne proti svojemu srcu, ne kot "obsojeni na zemljo in kaznovani z lakoto", ampak "z veseljem!" kot ne veličastno, zanosno nalogo.

Ne lahka rešitev.

Ne moremo se izogniti problemu z izgovorom, da je težak. Z lahkimi sredstvi se težki problemi ne rešijo.

Skavti cveto v Angliji in Ameriki že štirideset let. In ni človeka, ki bi trdil, da morejo ti rešiti vprašanje delavske mladine.

Jaz sam sem pred šest in tridesetimi leti študiral v Londonu skavstvo pri njegovem ustanovitelju, ki me je prosil, naj postanem prvi glavni zastopnik za belgijske skavte. Nato sem Baden - Powellu samemu predložil konkretno in praktično vprašanje življenja in dela mladega delavca. Baden-Powell mi je odgovoril, da si ni nikoli zastavil vprašanja v tej obliki in da skavstvo ne bi moglo rešiti tega konkretnega in praktičnega vprašanja.

On je kot poznavalec življenja v kolonijah gledal vprašanje volčiča, skavta in vodnika s perspektive britanskega kolonialnega imperija in ne s perspektive vprašanja delavskega razreda, ki potrebuje delavske organizacije, delavskih voditeljev, delavskih apostolov, kvasu v delavskem testu.

Naj obračamo vprašanje kakor hočemo, kadar si ga zastavimo v celoti kot delavsko vprašanje z edino pozitivno in osebno rešitvijo, ki jo dopušča, bomo razumeli nujnost in važnost organizacije mladih delavcev, ki "po njih, med njimi in zanje" tvori šolo, socialno službo in predstavniki organ, ki jim mora pomagati, jih vleči za seboj, združevati v ta skupni napor za oblikovanje, medsebojno pomoč in neobhodno potrebno zastopstvo za rešitev delavske mladine sveta.

Prepuštititi jih same sebi, proč od svojih staršev, svojih vzgojiteljev in duhovnikov, bi pomenilo vzeti jim vso moč in obsoditi jih na obup, na padec. Najboljši vzgoji, dobljeni v družini in šoli, ne bo uspelo obvarovati nje same, še veliko manj pa ji bo uspelo, da bi jih izoblikovala v reševalce njihovih delavskih bratov.

Žosistovska rešitev.

Nasprotno pa je število delavskih voditeljev in vodnikov, ki jih je žosistovska organizacija izoblikovala, število prelepih družin, ki jih je pomnožila, neizpodbiten dokaz vrednosti rešitve, ki jo prinaša.

Žosistovska organizacija dosega in ostvarja hkrati in neločljivo tri stvari:

Z vzgojo, akcijo in organizacijo najprej oblikuje praktično in konkretno borce, voditelje, vodnike in šefe, ki jih delavska mladina in delavski razred nujno potrebuje. Ne oblikuje jih s teoretičnim in maskiranim poukom v zaprti posodi in v umetnem okolju, ampak s celoto anket, razprav, študij, ostvarjanj in odgovornih nalog, s katerimi se mladina praktično uči svojega življenja, svojega zadržanja, svojega vplivanja, svojega lastnega poslanstva v vsakdanjih okoliščinah delavskega okolja (okolja mestne četrti, dela, stanovanj, zabavišč, družine), reševanja vseh problemov teh najrazličnejših življenjskih okolij.

In čeprav vzgaja te voditelje, te neobhodno potrebne kadre, dela žosistovska organizacija tudi z maso, jo vleče za seboj, jo vzgaja s tem, da daje priliko njej sami po skupinah, na sestankih, z osebnim in skupnim stikom udeleževati se dela pri svojem lastnem notranjem izoblikovanju. Kvas in testo, elita in masa sta intimno, neločljivo združena v življenju in življenjskih okoljih.

Vse to delo, krajevno, pokrajinsko, narodno, se združuje, ureja, organizira ter tako ustvarja samostojno, mogočno organizacijo, vodeno in propagirano od delavske mladine same. Po njej ta izraža svoje težnje, svoje potrebe. Po njej doprinaša svoje sodelovanje, svoj delež naporov, svoje žrtve. Po njej kaže javnemu mnenju in oblasti tako zasebnim kot javnim z lastnim naporom potrebo pomoči, pomaganja, sodelovanja.

Elita in masa, združena in zvezana v organizaciji in po njej, se morata med seboj prepajati in vplivati, da neprehoma vidita resnična vprašanja in zadevata pravilne rešitve.

Žosistovska piramida.

To delo se vedno znova začneja v vseh okoljih, na življenjskih področjih v vsak dan novih vrstah mladih delavcev, ki vstopajo v delavsko življenje!

Bistveno za življenje in pomen žosistovskega vplivanja je to neprenehno začnjanje oblikovanja, medsebojne pomoči in zastopanja.

Žosistovska organizacija je piramida, ki se ne more postaviti na glavo, ampak mora temeljiti na podlagi, ki je vedno široka, ki jo vedno obnavlja krajevno oblikovanje in delo borcev, voditeljev, vseh članov, vseh mladih delavcev.

Ugled glave - narodnega tajništva, propagandistov, publikacij, zastopstev - ves ta ugled je slepilen in varljiv brez tega vedno znova mladega, vedno znova gorečega, vedno znova globokega oblikovanja in delovanja v krajevnih odsekih, mestnih četrtih, stanovanjih in podjetjih.

(Dalje prihodnjič.)

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri Lienzu.